

mérőpohár No. 18

Azt hiszed, Ilikém, én nem tudom, hogy a bizonyos Margitkától, aki lapul a fűbe, hogy tőle értesülve vagy az én főbenjáró bűnömről?

Az én olajamról a tüzedre?

Tudom, hogy elmondta neked, hogy amikor rám törte az ajtót kis híján, akkor pontosan látta, hogy mit csinálok?

Hogy mit manipulálok ott. Hogy a marmonkannából csurig töltöm az acapulcós üveget, és a dadogásig elvörösödök, mintha rajta volnák kapva vagy ilyesmi.

És azt is tudom, hogy te erre rögtön kibeszéltél engemet idegen létére, hogy pedig az bizonyos okokból szigorúan tilos nekem, a rovátka fölött bevinni magammal előadásra.

Azt gondolsz, amit akarsz, de ez így akkor sem felel meg az igazságnak.

Lehet, hogy a tisztelt eredménye ez a spekuláció, de a célzata, a motiváció pontosan az ellenkezője, s ha módom lesz rá, én ezt tenéked az érvelés erejével be is fogom bizonyítani, úgyhogy ne legyen olyan pofás a kis mellényed, ha szabad magamat így kifejeznem.

Horribile elég nagykisfiú vagyok addig tölteni, ameddig akarom.

És ugye nem azt akarod mondani a potenciális nagy nyilvánosság előtt, hogy a te úgynevezett gyógyíród okozza a vizesedést, meg az esetleges beledagadást hokedli-lábba és hasonlóba?

Nyilván nem! Amerikai tudósok nem okoznak ilyet!

Most pedig térjünk vissza a gyomorhoz!

Önöknek, emberek és tömpemizsériek, a tisztelt álluk fog leesni, ha megtudják, mekkora mennyiség az, amit szájon át évente el tetszenek fogyasztani.

Nos, 280 millió tonna húst, 700 millió tonna tejet, és 1,2 milliárd tojást. Ez, kérem, akkor is mellbevágó, ha nemcsak önök, e szorgos kis közösség, hanem, ahogy mondani szokták, az egész pillanatnyi emberiség fogyaszt ennyit, mindazonáltal, a költővel szólva, senki sem külön sziget, és ezek friss adatok, kérem tisztelettel.

S ha ez nem elég, hadd tegyem hozzá, hogy aki önök közül, minden előrejelzés dacára, elérte a hetven évet, az a komplett élete során megivott 24 000 liter vizet, 8000 liter tejet, megevett 8600 kilogramm kenyeret, 2500 kilogramm húst, 1600 kilogramm zsírt, 900 kilogramm cukrot, 240 kilogramm sót, 8000 kilogramm burgonyát, 900 kilogramm borsót és babot, már bocsánat, 4800 kilogramm egyéb zöldséget, 3400 kilogramm gyümölcsöt, s mindehhez 7500 darab tyúktojást.

Élek a gyanúperrel, hogy az önök tetemes részének ma is vacsora után méltóztatik lenni, hiszen évezredes történelmi tapasztalat, ugye, hogy magyar ember vacsora előtt nem jár termékbemutatóra.

És én itt nem valami ünnepi vagy gyertyafényes dologra, hanem egy tárgyyszerűen és gyorsan lenyelt, ezzel együtt bőséges vacsorára gondolok, cáfoljanak meg, ha tévednék, sőt, ha szabad így mondanom, nem is igazán diétás vacsorára.

Ugye, ugye?!

Szabadjon az önök hallgatását a továbbiak szempontjából úgyszólván készpénznek venni, s anélkül, hogy a tolakodás bűnébe esnék, engedjenek meg egy kísérletet!

Ne tessék félni, nem fog fájni.

Egy pillanat az egész, annyi, hogy méltóztassák kezüket a gyomrukra csúsztatni! Igen,

egész egyszerűen érintsék meg ezt a nemes szervüket!

A hátsó sorokban is, ha kérhetem!

Nos, sikerült?

Megtalálták?

Ott van az, higgyék el, a helyén.

Egy közepesen diszkrét mozdulat, nem is intim, ennél intimebb mozdulatokat is teszünk egy színház sötétjében, nem igaz?

Hajaj, hogy teszünk, az intim gondolatról nem is beszélve, ugye, Ilikém?

Persze aki nem, az nem, semmi sem kötelező, de akit, mondjuk, érdekel az én harmadosztályú gondolatmenetem, az ne kapja el, hanem nyugtassa őt, uszkve hét másodpercig bal tenyerét eme egy 1,4 liter befogadóképességű, leginkább bokszkesztyűhöz hasonló, ősi szervünkön.

A magyar gyomor.

Érzik?

Ha annyi áldás szállna rája, ahány mindenórás hasat a magyarság cipel, hát, nem fogyna akkor a nemzet, hölgyeim és uraim, hanem nőne, de meredeken.

E példaszerűen kigyúrt, zabolátlanul égő és erjedt állat már apró gyermekkorunkban tágulni kezd, hamarébb, mint a kicsi értelem, és tágul és tágul, mígnem az ifjúi lázak elmúltával rettenetes meggyomrosodás veszi kezdetét, tisztelet a kivételnek.

Érzik egyszersmind a gyomor panaszát is, azt a végtelen és igásállati munkát, amit végez odabent a vastag rántásokkal, a megengedem, bükkfafűrészpor alapú kolbászfüstökkel, a csülök pékné módjával, a kocsonyával, a rántott borjúlábbal, tisztelt sorstársak, avagy a

körömpörkölttel s toros káposztával?

Császárhússal. Meleg töpörtyűvel. Velős pacallal. Satöbbivel.

Érzik, ahogy morog e Tiborc?

Sürög a savakkal, effektíve sósavval, hölgyeim és uraim, és egy perc nyugta nincs leülni, megnézni egy filmet, vagy valami, hanem szolgálat élethossziglan.

Itt nincs mit tenni.

A legtöbb, amit tehetünk, hogy miután megszorítottuk a gyomor dolgos, szomorú kezét, hagyjuk őt békében. Nincs ideje ránk. Dolgozik és küzd. Foggal, körömmel fárad helyettünk is azon az átabotában és minden előjáték nélkül megörölt csámcsolaton, félvilági masszán, mit néki alá küldünk a nyelőcső ételliftjén, ha értik, mire gondolok.

Mert azt kell mondanom, a rágás nem erősségünk.

A magyarság fogazata részint hiányos, részint kivehető.

Összehasonlító obezitológiai vizsgálatok szerint egy magyar falat fele annyi időt se tölt egy magyar szájban, mint egy svéd, német és satöbbi.

De mától van megoldás.

Kifejezetten meg vagyok hatva, ugye Ilikém, hogy személyesen ajánlhatom az önök nagybecsű figyelmébe amerikai és magyar tudósok több évtizedes közös munkájának kvintesszenciáját, izzadtságuk millenniumi gyümölcsét, az örök magyar fiatalság ősanját, a méregtelenítés istennőjét, az Emese Acapulco Diabetikus satöbbit.

Egészségünkre.